



БОРБА®



169 години отъ рождението на идеолога на българската националноосвободителна борба **ВАСИЛЪ ЛЕВСКИ**
„Свободата и възходътъ на България не може да бжде работа на отдѣлни хора, а дѣло на цѣлия народъ.“



158 години отъ рождението на дѣца на българската национална революция **ХРИСТО БОТѢВЪ**
„Българскиятъ народъ не е въ гроба на своето преминало, а въ люлката на своето бждеще. Той ще има що да каже въ свѣта, що да внесе въ човѣщината.“

Списание „Борба“ се обржща къмъ поколенията съ призива силно да любятъ и мразятъ и да бждатъ готови на саможертва предъ олтара на Отечеството!

Регенти на Царство България



Князь Кирилъ

Богданъ Филовъ

Ген. Миховъ

На 1 срещу 2 февруари 1945 г. комунистическата власт зверски унищожи цвѣта на българската нация.

Антикомунистическа признателна България на мѣстото на екзекуцията имъ въ Софийскитѣ гробища издигна този паметникъ за поука и назидание.



Първи съставъ на "народния сѣдъ" – подсѣдителитѣ

Бѣха екзекутирани по присѣди само на първи и втори съставъ на т.нар. народенъ сѣдъ 105 видни политици и общественици, между които: регентитѣ на Царство България, съветницитѣ на Царя, министри и народни представители от XXV обикновено народно събрание.

Тѣ станаха жертви на комунистическия тероръ само затова, че обичаха България.

Презъ нощъта на 2 февруари 1945 г. българската държавностъ е унищожена съ куршумъ въ тила отъ бацитѣ на днесъ управляващитѣ въ коалиция социалисти (комунисти). Тогавъ пакъ въ коалиция, наречена Отечественъ фронтъ, тѣ бѣха извършителитѣ на това гнусно народоубийствено дѣло.

Това не трѣбва да се забравя!





ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

+ Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ

Редактура комитетъ

+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Година 55, брой 1

Книжка сто шестдесетъ и трета

Януари 2006

Предсмъртно писмо на д-ръ Иванъ Дочевъ

Драги Сашо,

Оставихъ това писмо на Елена, съпругата на моя покоенъ братъ, при която живѣхъ, да ти го прати, ако се случи нѣщо съ менъ. Като получишъ това писмо, значи, че азъ съмъ починалъ.

Азъ направихъ каквото можахъ презъ моя животъ въ полза на нашия народъ и България, сега остава вие да продължитѣ. Желая ви успѣхъ.

Азъ винаги съмъ ценилъ вашето приятелство и доверие, което сте ми давали. Мога да те увѣря, че както ти, така и всички вие сте имали моето искрено приятелство и най-добри чувства. Заедно ние работихме така добре за общата кауза.

Изпращамъ нарочни поздравии до тебъ и чрезъ тебъ до всички приятели. Предай имъ ги и имъ кажи, че винаги съмъ си спомнялъ съ най-добри чувства за всички ви.

Сега накрая, като пращамъ на всички ви най-добри пожелания, казвамъ сбогомъ.

Твой Иванъ Дочевъ

Бел. ред.: Д-ръ Дочевъ почина на 14 май 2005 г. въ Шуменъ. Писмото му е до председателя на БНФ, Инк. дипл. инж. Александъръ Дърводѣлски.

Заветът на покойния почетен председател на БНФ

Както въ 1932 г., сега още веднъж на предсмъртния си одър покойният почетен председател на Българския национален фронт Иван Дочев ни сочи пътя, по който България може да бъде изведена от блатото, въ което я докара 45 години комунистическо управление. Въ своето обръщение "Моят завет" той ясно и категорично вижда спасението на нашата страна въ младото поколение. Иван Дочев призовава младото поколение българи да сложат основите на едно движение за национално възраждане.

Той казва дословно: "...Въ България е нужно младите хора да погемат и създадат едно движение за национално възраждане, както ние навремето създадохме националните легиони. Това движение не би трябвало да има контактъ съ която и да е от сегашните политически партии – ново нѣщо трябва да се създаде от апостоли, млади хора, обрекли се на всеотдайна служба на родъ и родина... Сегашната младежъ, казва той, блуждае въ безпътница, обезвѣрена и отчаяна. Това движение трябва съ своите ръководители и програма да върне на младите вѣрата въ собствените имъ сили, вѣрата, че те могат! И наистина те могат! Тази програма трябва да бъде ясна, категорична и кратка, само отъ 40 до 50 точки, изразени най-много въ до 3 реда. Но тя трябва да засяга проблемите на всички, така че всеки да може да каже "това е моята програма"... Едно такова движение не може да не бъде посрещнато съ доволство от българските граждани... Половината от българските граждани, казва Дочевъ, не гласуват не защото не се интересуват от съдбата на България, а защото хората се чувстват излъгани, използвани и най-вече защото сж възмутени... Движението трябва да имъ се направи достояние и въ него те трябва да видят новото – онова, което ще реши и техните проблеми.

...Повече от половин милион млади българи дирят препитание въ чужбина. Повечето от тях милѣят за България и мечтаятъ да се върнатъ въ родината. Движението трябва да се популяризира между тях. Те непременно ще го подкрепятъ..."

Нека предстоящиятъ 30-ти конгресъ на Българския национален фронт постави началото на това движение. За тази цел подготовката на конгреса би трябвало да бъде посветена на изготвяне програмата на едно възродително движение. Би трябвало да бъдат направени усилия поне половината от избраните делегати да бъдат под въ 40-45-годишна възраст. Ние, по-старите членове на БНФ, би трябвало да подпомогнем този процесъ на изграждане на движението за национално възраждане. Повечето от нас сж прекарвали значителна част от живота си въ чужбина и затова може да намеримъ разбиране у по-младите, които под натиска на жизнените условия се виждат принудени да търсят препитание въ чужбина.

Не трябва да се пренебрегва и ролята на жената въ обществения животъ. Особено жената майка е заинтересувана нейните деца да живеятъ въ страна съ шансъ за нормален животъ. Това трябва да се има предвидъ при изграждане на програмата на движението и при избора на делегати за конгреса.

Идеализмът е заразителен. Нека ние, по-възрастните, дадемъ примеръ!

Иван Дочев завършва своето предсмъртно обръщение съ думите: "...Никой нѣма да направи нѣщо за насъ. Ние сами трябва да изградимъ утрешна България! И ако това не се направи, ни остава да кажемъ само: Боже, пази България!"

Евдокимъ Евдокимовъ,
6 януари 2006 г., Флорида

100 години отъ рождението на г-ръ Иванъ Дочевъ

Д-ръ Иванъ Дочевъ е роденъ въ Шуменъ на 7 януари 1906 година. Родословието му по бащина линия е отъ будния възрожденски градъ Котелъ. Баща му, достигналъ до чинъ полковникъ, е офицеръ отъ българската армия – командиръ въ Първата свѣтвна война на Пети артилерийски полкъ. Майка му е дъщеря на силистренски търговецъ, съпричастенъ къмъ освободителнитѣ борби на българския народъ. Тази семейна срѣда очертава неговия жизненъ пѣтъ на патриотъ, отъ която той не се отклонява до последния си земенъ часъ.

Отъ най-ранна възраст, още 15-16-годишенъ, той проявява интересъ къмъ политическия животъ, който впоследствие става нераздѣлна частъ отъ самия него. Завършва средното си образование въ родния си градъ, следъ което работи, спестява пари и следва право въ Софийския държавенъ университетъ. Като студентъ е председател на патриотичния Общобългарски студентски съюзъ, който е радетел за осъществяване на българскитѣ национални идеали – **обединение на всички българи на Балканитѣ въ една българска държава**. Въ тази негова дейность приоритетно мѣсто заема премахването на несправедливоститѣ къмъ България, наложени отъ диктата на Ньойския миренъ договоръ отъ странитѣ – победителки презъ Първата свѣтвна война. Въ качеството си на председател на студентския съюзъ Иванъ Дочевъ доказва своитѣ организационни способности и го извежда на първо мѣсто срѣдъ другитѣ студентски организации. Съ вродената си дарба на ораторъ, анализаторъ и популяризаторъ на националната идея, той става любимецъ на патриотичната академична младежъ и неинъ естественъ водачъ въ борбата ѝ за единение и националенъ напредкъ.

Следъ революцията въ Русия – 1917 г., и по специално в 30-тѣ години на миналия вѣкъ комунистическиятѣ идеи се разпространяватъ срѣдъ младото българско поколѣние, ерозирайки чувството му за доблестъ, честь, национално достойнство и любовъ къмъ Родината. За готовность на саможертва предъ олтара на Отечеството. На тѣхно мѣсто



На 98-ия си рожденъ день г-ръ Иванъ Дочевъ бѣше посетенъ отъ много свои съдѣйници, съграждани и почитатели

комуниститѣ издигатъ знамето на интернационалната солидарность, като за еталонъ сочатъ Съветския съюзъ, а преданостъта къмъ него – като качество на дългъ и честь. Срецу тѣзи пагубни за България нихилистични домогвания, които масово се разпространяватъ въ марксистическитѣ крѣжжози, започватъ борба редица патриотични организации. Презъ 1919 г. се учредява Военната лига (Военниятъ съюзъ), презъ 1922 г. се създава военизираната организация “Кубратъ”, а въ 1923 г. – организацията “Родна защита”, която организационно обхваща цѣлата страна. Въ 1927 г. започва и набира скоростъ Всебългарскиятъ съюзъ “Отецъ Паисий”, чието внимание е насочено къмъ повдигане духа на нацията и противодействие на антинационалнитѣ идейни течения, на първо мѣсто марксизма, които застрашаватъ националното единство. Въ началото на 30-тѣ години се налага патриотичниятъ крѣжъ “Млада България”, който настоява младото поколѣние да заеме достойно и решаващо мѣсто въ политическия животъ на страната. Въ този периодъ, въ който марксистическитѣ крѣжжози сж набрали скоростъ съ разрушителната си дейность, се създава и Съюзътъ на младежкитѣ национални легиони (СМНЛ), който по-късно приема името Съюзъ на българскитѣ национални легиони (СБЛН). Въ ръководството на СМЛН отначало, а по-късно като водачъ, е избранъ Иванъ Дочевъ. За краткъ срокъ отъ време СБЛН

става най-мощното патриотично движение въ страната, което наредъ съ борбата си срещу разрушителното влияние на комунистическитѣ идеи се бори заедно съ посоченитѣ по-горе организации и за ревизия на убийствения за България Ньойски договоръ. Легионитѣ издигатъ и своитѣ социални искания за справедливо разпредѣление на създаденитѣ блага и консумация на произведения стопански продуктъ, включващъ осъзнати задължения на гражданитѣ къмъ държавата и на държавата къмъ своя народъ за социална справедливостъ и националенъ възходъ. Като най-яркъ изразителъ на тази борба и водачъ на разрасналата се организация СБНЛ се налага Иванъ Дочевъ. Съ своята ерудиция, организационни и ораторски способности, той води легионитѣ до черната за българския народъ дата 9 септември 1944 г., когато съветскитѣ пълчища навлизатъ въ България и българскитѣ комунисти завзематъ властта. Започва вакханалията отъ беззаконие, грабежи, срѣдновѣковни инквизиции и смъртъ за тѣзи, които сж водили идеологическа борба срещу комунизма.

Въ навечерието на навлизането на болшевишкитѣ орди Иванъ Дочевъ успѣва да напусне България. Установява се въ Виена, откъдето продължава антикомунистическата си дейностъ, която включва вече и освобождаване на България от комунизма. Следъ края на Втората свѣтвна война той се прехвърля въ Западна Германия, където по това време намиратъ убежище много българи, напуснали Родината си по време на установената вече комунистическа власт. Тамъ, въ Хайделбергския университетъ Иванъ Дочевъ довършва висшето си образование и успѣшно защитава докторатъ по международно право. Въ това време въ България се създава така наречениятъ народенъ сждъ, предъ който сж изправени да отговарятъ десетки хиляди българи за патриотичната си и антикомунистическа дейностъ. Д-ръ Иванъ Дочевъ е задочно подсждимъ предъ този сждъ и получава три смъртни присжди. Една като водачъ на българскитѣ национални легиони – за неговата антикомунистическа борба, една като секретаръ на земеделскитѣ кооперации (синдикати) и една като кметъ на Силистра, какъвто е билъ следъ присъединяване на Южна Добруджа къмъ България (по силата на Крайовското споразумение).

Следъ 10 ноември 1989 г. за заслугитѣ си като кметъ на Силистра д-ръ Дочевъ е провъзгласенъ най-гържествено за почетенъ гражданинъ на града.

Презъ декември 1947 г. въ Германия, близо до Мюнхенъ, въ Оберменцингъ, се събиратъ прокудени отъ комунизма българи и слагатъ началото на общо-

българската антикомунистическа емигрантска организация – Български националенъ фронтъ (БНФ). Тази организация си поставя за целъ обединяване на политическитѣ емигранти въ борбата срещу комунизма и за освобождаване на България отъ кървавия режимъ, установенъ на 9 септември 1944 г.

Въ програмнитѣ документи на организацията е записано: "Безкомпромисна борба противъ комунизма, комунистическата идеология и система на диктаторско управление. Борба до крайна победа за освобождението на България отъ червеното робство, установено на 9.09.1944 г. Обезсилване на всички правителствени наредби и закони, наложи от комунистическото правителство, противоречащи на интереситѣ на народа и държавата. Пълно зачитане въѣковнитѣ национални идеали на българския народъ и правото му да живѣе въ свобода и демокрация. Осигуряване на всички граждани въ утрешна свободна отъ комунизма и независима България еднакви права и задължения, безъ разлика на произходъ, въроизповедание и социално положение. Възстановяване на Търновската конституция като основенъ законъ..." (Програма на БНФ).

Още въ първото ржководство на Българския националенъ фронтъ е включенъ и д-ръ Иванъ Дочевъ ведно съ д-ръ Матей Джейковъ и инж. Ангелъ Гъндерски.

Въ 1955 г. д-ръ Дочевъ заминава за Канада и оттамъ продължава борбата за организиране на международното обществено мнение въ полза на България – за освобождаването ѝ отъ оковитѣ на комунизма. Въ Канада излизатъ и първитѣ броеве на сп. "Борба" като органъ на Българския националенъ фронтъ.

Презъ 1964 г. д-ръ Дочевъ се преселва въ Америка, където се премества и централата на БНФ съ седалище Нью Йоркъ. Тамъ д-ръ Дочевъ установява контакти съ известни конгресмени и държавни ржководители, като ги мотивира къмъ действия въ полза на българската освободителна кауза.

На Втория конгресъ на Националния фронтъ презъ 1957 г. д-ръ Дочевъ е избранъ за председател на Свѣтвния централенъ управителенъ съветъ на БНФ и преизбиранъ на сжщата длъжностъ на следвацитѣ конгреси. Той го ржководи до 1981 г., когато е провъзгласенъ за почетенъ председател. Неговото мѣсто заема първиятъ подпредседател на БНФ д-ръ Георги Паприковъ.

Въ обществено-политическия активъ на д-ръ Иванъ Дочевъ се включва и избирането му на Конгреса на антиболшевишкия блокъ на народитѣ в Нью Йоркъ презъ 1964 г. за председател на организацията за цѣла Америка. Презъ 1984 г. следъ 20-го-

дишно председателстване на Комитета на поробенитѣ народи той се оттегля и мѣстото му се заема отъ източногерманския политически емигрантъ г-нь Хорстъ Улихъ.

Въ битността си на председател на БНФ д-ръ Дочевъ се е срещалъ съ американскитѣ президенти Ричардъ Никсънъ, Джери Фордъ и Роландъ Рейгънъ и съ много губернатори и конгресмени, което е допринесло значително за още по-голтмата популярностъ на борбата на българския народъ за свобода.

Презъ 1982 г. д-ръ Дочевъ е удостоенъ отъ Н.В. царъ Симеонъ II съ ордена “Св. Александъръ” – първа степен, за половинъ вѣкъ служба на народъ и Родина. Следъ 10 ноември 1989 г. БНФ и д-ръ Дочевъ следятъ отблизо събитията въ България и споредъ възможноститѣ си оказватъ действена помощъ на организации, които иматъ близки програми до тази на БНФ (на първо мѣсто Българския демократически форумъ). Въ качеството си на почетенъ председател на БНФ следъ ноември 1989 г. д-ръ Дочевъ два пѣти идва въ България съ делегации отъ БНФ и води

ползотворни разговори съ съществуващитѣ по това време демократични организации.

На 24 декември 1996 г. той се завръща окончателно въ България и се установява на постоянно мѣстожителство въ родния си градъ Шуменъ. Тамъ той е обграденъ отъ заслужено внимание и почитъ.

На 14 май 2005 г., д-ръ Иванъ Дочевъ завърши земния си животъ. На 16 май бѣше погребанъ предъ параклиса на жертвитѣ на комунизма, мѣсто, определѣно отъ общината въ Шуменъ. Въ последния си земень пѣтъ д-ръ Дочевъ бѣше изпратенъ отъ съидейници, граждани и почитатели.

Петнадесетъ дни преди кончината си той пожела и бѣше посетенъ отъ председателя и заместникъ-председателя на БНФ – господата инж. Александъръ Дърводѣлски и Г. Спасовъ, съ които води продължителенъ и напѣтственъ разговоръ за бъдещето мѣсто на БНФ въ политическия животъ на България.

Миръ на праха му!

БОРБА

Преход

Шестнадесет години от промяната

Въпреки че в исторически план “като време” е твърде рано да се прави анализ на изминалите след 10 ноември 1989 година 16 преходни години от тоталитар-комунизъм към демокрация, обръщайки поглед назад все още търсим отговор на въпроса какво фактически се случи тогава и след тази дата? Отговорът, дори пречупен през “Аз-а”, не променя наличието на фактите, белязани с противоречива информация за тяхното възникване и развитие. Те обаче повдигат завесата, която все още продължава да прикрива една истина. А тя съществува, независимо дали ни харесва или не. На практика тази истина излиза на политическата авансцена с една красиво облечена и добре обмислена лъжа, че комунизмът след тази дата ще бъде едно ужасно минало. Илюзия, която съзнателно беше поддържана от червените архитекти на промяната, работещи в кабинетите на висшата комунистическа номенклатура десетилетие преди това. Отговорната роля за практическото приложение на този сценарий беше партийно възложена и осъществена от “бившия” партийен функционер – мастития комунист Андрей Луканов, който с право се нарича родител на демократичните сили (СДС). Като ръководител и създател на тази организация

(под прикритие) той показа, фактически още в началото на промяната, че тя беше зачената, родена и отгледана в кабинетите на мозъчнияят тръст (политбюро и държавна сигурност) на комунистическия партийен и държавен апарат. Загачата, която се възложи на СДС, беше да съхрани пресструктуриралия се партийен актив, който трябваше не само да изхвърли зад борда на политическия и икономически живот, но и сурово да накаже за геноцида, който провеждаше при своето управление към българския народ. Такива бяха очакванията на народа

Троянските коне успеха! Успяха не само да осъществят поставената им партийна задача – съхраняване на кадрите, но и да проявят инициативност, която да мотивира носталгия на обикновения гражданин за отминалото време на тяхното управление.

Истина е, че годините на така наречения “преход” бяха и продължават да са свързани с относителност и непредсказуемост в конфликта – субективно желано и обективно проявено. В самото начало обектът и субектът на промяната бяха размити до степен на невъзможност да се определи какво се преследва. За огромното мнозинство от народа промяната включваше цялостна

смяна на субектите – номенклатурни кадри на партията – държава. И като първо условие преминаване към демократична форма на управление с разгърнато пазарно стопанство. Това обаче не влизаше в плана на осъществителите на прехода. По сценарий кадрите на комунизма трябваше да бъдат запазени и да останат водещи в икономиката, а от там и в политиката. Троянският кон СДС с успех изпълни тази задача, подменяйки дневния ред на обществото. Вместо виновниците за разрухата на икономиката и селското стопанство през периода на комунистическото управление, за огромно натрупания от българската комунистическа партия външен дълг, за изнесените милиарди от комунистическите правителства, за лагерите на смъртта и националното предателство към България и българския народ да бъдат поставени на подсъдимата скамейка и наказани, те бяха тихомълком реструктурирани и настанени в управлението на държавата, с което се продължи и започналото отдавна, още преди това ограбване на страната. Днес за това явно малцина си дават сметка, въпреки че е видим хаосът, настъпил в България след 10 ноември 1989 година. Кражби, изнудвания, корупция, спекула, монополизъм в отделни сектори, рекет, убийства, станаха ежедневие. Недоимъкът и бедността заеха застрашителни размери. От друга страна, суперохолството на шепата реструктурирани се “бившества”, прикрити от престъпни силови групировки, оглавявани от хора със съмнителен морал, но верни на партията, всяка страх сред хората. Така бе отклонено вниманието на обществото за реставрация на миналото и похода на партията отново към властта. В този поход комунистическата партия умело използва старите, изпитани методи на “фронтове” и “коалиции”.

Резултатът не закъсня. Днес България отново се управлява от нея. И отново в коалиция, която изпълнява нейната политическа и икономическа програма.

Така бившите комунисти, днес социалисти, без скрупули загърбиха осъзнатата обществена дейтелност. За тях на преден план са поставени партийните, а чрез тях и личните интереси, без да държат сметка за това, че клеймото на отрицателната безязаност няма да ги отмине. Те знаят от опит, че победителят и силният на деня никога не са съдени за извършените от тях престъпления. Ако не друго, то годините на прехода препотвърдиха тази максима. Позволи се на хората, които доведоха много страдания и мъки на българския народ (парадокс), да бъдат изведени до положение на водещи в борбата срещу съ-

щата тази система, на която те бяха апостоли и апологети. Не че днес те са променили отношението си към нея, а защото ролята по определения им сценарий ги постави на местата, които заемат.

В резултат на 16 преходни години и отново дошли на власт комунисти, днес не можем да очакваме нищо друго от така нареченото “коалиционно правителство”, ръководено от БСП, освен да завърши онова, на което Луканов положи началото – разрухата, която и Вигенов не довърши.

Родината ни е обвита в мрак, студ и лед. Безработни бащи на многодетни семейства ровят в кофите за отпадъци да съберат парчета хартия, с които, продадени на събирателните пунктове, да купят хляб за измръзналите си чедра. С угаснал поглед, преброявайки жалките стотинки на още по жалката заплата, мнозина очакват новите цени, които монополистите ще представят за парно, ток и газ. Доцентът от Юридическия факултет, сега министър на образованието, готви изненади на учителите със съкращения. Пенсионерите и работниците вместо тринадесета пенсия и заплата вероятно ще получат тринадесета сметка за недобори за данъци и такси. Социално слабите граждани вместо инфлационни компенсации ще получат за своя изненада намалени помощи. Пострадалите от есенните природни бедствия (наводнения), останали без покрив, след обещанията на госпожата министър по бедствията ще пият по чаша размразена вода вместо жилище. За най-голяма обществена изненада рушветът се канонизира за медицинските работници. Дали преди или след получаването на медицинската помощ “доброволно” ще трябва да дадеш “бакшиша”. И още, и още... От друга страна, властимащите и заелите водеща икономическа позиция бивши комунисти се надпреварват с екстри. Последен модел “мерседеси” ще ги извозват до пицно подредените трапези на луксозните курорти, докато хиляди деца ще протягат измръзнали ръчички за коричка хляб и с влажен поглед ще очакват милостиня. Народните избраници в парламента ще продължават с безхаберие да получават заплатите си, натискайки бутоните за гласуване, без да знаят защо и за какво гласуват. В министерствата спортистът ще управлява финансово ведомство, юристът – просветата и т.н. С други думи – всеки ще върши това, което не му е работа. Няма как от небесните селения господин Луканов да не се възрадва, че семената, посадени от него, са дали обилен плод.

Боже, пази България!

А. Горевидов – Плевен

Актуално

46-ти конгрес на БСП

Може да има разноезичие по въпроса за изборните резултати и какво показват те. Може да има съмнение, че те отразяват истинското съотношение на влиянието на политическите сили в обществото. Може да се дискутира как практически, математически изчислените 110-120 мандата за столетницата се стопиха на 82. Може да се правят догадки къде отидоха и кой се възползва от отклоненията 30 мандата и защо? Но не подлежи на съмнение, че БСП, нежелайки да поеме сама управлението, създаде апаратни предпоставки, точно отчетени във времето, за привличане в него и на други политически сили. И съвсем естествено е три месеца след парламентарните избори и два месеца след съставяне на коалиционното правителство на своя 46-ти конгрес БСП, отчитайки илюзорни постижения, да начертае пътищата за пълно доминиране в коалицията, а защо не и създаване на партията-държава. Безспорно не за това, че фактически тя е политическата сила, получила най-много мандати (не говорим за обществено доверие), а затова че тя има опита от партията, на която стана правопреемник, как от "коалиция" ("фронт" – може и отечествен) се преминава към еднопартийна власт. Мнозина ще опонират, че времето е различно, че аналогът е неуместен, че международната обстановка не чертае мрачен, а светъл хоризонт и редица още аргументи, евентуално за да не бъде именовано черногледство. Тези доводи на опонентите ние ще приемем с мълчание, защото за нас те именно потвърждават правотата на нашето безпокойство.

Че коалиционните партньори – техните лидери – пред конгреса направиха изявления, че имат намерение да изкарат целия четиригодишен мандат, дори и втори, е димка пред погледа на обществеността. Така беше и преди 60 години. Заклинание във вярогност в името на демокрацията, декларация за възстановяване на Търновската конституция и борба с омразния монархо-фашизъм.

След приемането ни в НАТО, днес на дневен ред е асоциирането ни към Европейския съюз. Но, за сигурност на партията (БСП), чиято програма се изпълнява и в трите силови министерства, министрите са обвързани с БСП чрез бившето си партийно секретарство (Бог знае дали не и настоящо). Очебийно е, че независимо от коя партийна коалиционна квота са те, "Позитано" 20 е техния принципал. Г-н Станишев в своето конгресно експозе (доклад), председателят на партията, не пропусна да напомни, че правителствената коалиция едва ли не е плод само и единствено на големия компромис, който БСП е напра-



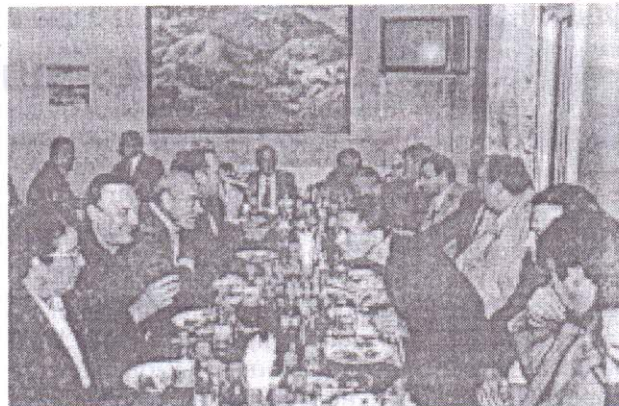
Старото партньорство на нови релси. Отляво наясно: Тодор Тонев, Ахмед Доган, Димитър Иванов, Осман Октай, Владо Тодоров, Олег Недялков, Любен Гоцев, Димитър Луджев, 1995 г.

вила, заради което има пълното основание да изнася на показ неудачите на миналото правителство с министър-председател г-н Сакскобургготски. Без да се притеснява, че той е днешен техен коалиционен партньор. За да успокои недоволството на не малка част от конгресмените, той направи и декларация, че има намерение да осъществи приоритети, максимално близки до изборните послания на БСП. С други думи той даде ясен знак на партньорите си в коалицията (НДСВ и ДПС) да снижат летвата на очакванията си от тристранни споразумения, защото партийните решения са и ще бъдат водещи (дано са го разбрали). Едва ли може да има друго тълкувание казаното от г-н Станишев, не в прав текст, а дезавоцирано – ако не ви харесва и не се съобразявате с нашите приоритети, ние имаме и друга мярка...! Другите въпроси в експозето на г-н Станишев, че няма да има политически чадъри, пирамиди от партийни секретари, толериран и фаворизиран бизнес, че ще се търси за работата човек, а не за човека (партийен член) работа, са общи приказки, с които се разчита да се успокоят едни и отворят очите на други. В този смисъл трябва да се разбира казаното от г-н Станишев, че БСП не е против богатите, а е да няма бедни. И това дешифрирано означава – не се безпокойте, другари, на които сме дали възможност с ваши пари да натрупат капитали – ние няма да ги вземем. А колкото до въпроса за бедността, всеки сам да поеме своя път. Ясно и отчетливо! Който има очи, да вижда, който има уши, да слуша, а който има памет, да си припомни, че завзета веднъж власт от нас не се дава доброволно. И за запазването ѝ всички средства

нам са разрешени. Явно, пътят към партията гържаба се трасира. Но за да се стигне до нея е необходимо да се разбере от всички наши другари, че крачката назад не е отстъпление, а позиция, за да бъдат направени две крачки напред. Пътят на бъдещи крачки минава през кадрите и рекомунизацията.

Разбрал това добре г-н Доган, като коалиционен партньор на БСП и официален гост на конгреса, в поздравителното си слово не пропусна да заяви, дори не и двусмислено, че е разбрал посланията на лидера на БСП, г-н Станишев. Той, г-н Доган, само преди месец не уважи с личното си присъствие състоялия се конгрес на НДСВ. Но на конгреса на БСП доведе целия си цаб и гаде “нишан” на партията храненица, че покорният син се връща към нея, при “другарите и другарките” и не с псевдоним, а с името си на лидер на една партия, която е съществено конституционно съобразена. Тук е мястото да се отбележи и неговата, на г-н Доган, последователност в действията, с които гаде достоен пример на някои как се отстоява минало сътрудничество, позиция и отношение, дори да е продикувано като зависимост от агентурно минало в полза на репресивните служби за сигурност при 45-годишното управление на БКП. Хвалебственото му приветствие към БСП не буди никакво съмнение за решението му да демонстрира завръщане към тези, които го създадоха и отгледаха, и още преди 10 ноември 1989 г., определиха мястото му в бъдещия политически живот на България. Демонстрираната от него непримиримост към “майката храненица” за така наречения “възродителен процес” е зле прикритата лъжа и още по-зле, но несполосана измама.

Някои от читателите на сп. “Борба” ще останат недоволни, че списанието, което десетилетия носеше знамето на борбата на българския народ за освобождаването му от веригите на комунизма, днес, в 2006 година, на страниците си дава място на комунистическия форум – 46-ти конгрес. Този конгрес наистина заслужава внимание и ще остане в съзнанието на народа като исторически. Исторически, но не с взетите решения за управленчески действия, целящи подобряване благосъстоянието на хората, а исторически, защото един лидер на партия смъкна маската си на противник на комунизма, а друг изпадна в неблагоприятна ситуация, да бъде подиграван от един професор артист, който в свое интервю казва: “Става въпрос за компромис, който няма да накръни в личен план самочувствието ти и компромис, който няма да те унизи. А когато става въпрос за обществени интереси, националният компромис е задължителен... Сега наистина ми беше приятно като бесепар да видя на трибуната с надпис БСП Симеон Сакскобург-



Част от Шести отдел на гружеска среща, 2003 г.

готски.” Господин професорът явно има различен от общия критерий за приятно и неприятно. Защо със същата увереност професорът, на когото е приятно да види Симеон Сакскобургготски под надписа БСП, не пледира и за груг компромис, който не накрънява лично самочувствие и не унижава – извинение пред българския народ на партията му за беззаконията, варваризма, убийствата и лишаване на обществото чрез унищожаване на цвета на българската научна мисъл и интелект? Защо господин професорът мълчи за компромис по въпроса българският народ да получи извинение за това, че неговата партия искаше Родината ни да стане 16-та Съветска република? Защо не се иска компромисно извинение за това, че 102 държавни мъже, между които и княз Кирил бяха избити само затова, че обичаха България и българския народ, и не позволиха нито един войник да вземе участие през Втората световна война срещу Съветския съюз? Защо неговата партия не направи компромис да бъдат наказани тези, които изнесоха капиталите на България през нейното управление? Вярваме, че господин професорът добре разбира, че това също е компромис в обществен интерес. И още много защо ни дават основание да твърдим, че с “приятното” си чувство на “бесепар” господин професорът прекаля в уязвяването на една емблематична личност, независимо от грешката ѝ за лично присъствие на конгреса.

С изявленията на председателя на партията г-н Станишев, с поздравленията, поднесени от г-н Доган към 46-тия конгрес на БСП и връщането му в лоното на “майката храненица”, и с присъствието на г-н Сакскобургготски на трибуната под надписа БСП и уязвяването му от професора артист, наистина конгресът ще бъде отбелязан като исторически, в смисъл, че вече се знае кой кой е в управляващата коалиция, от което българският народ ще получи поредния урок по политическа мъдрост.

Наблюдател

Рекомунизация или какво?

Сянката на неокомунизма – проекция или реалност

С падането на Берлинската стена падна и желязната завеса в Европа между комунистическия изток и демократичния запад. Това създаде предпоставки и възможност да се обедини разделеният половин век континент.

Демокрацията и свободата заеха своето място в живота и на сателитните на Съветския съюз държави в Източна Европа след промените, които настъпиха там. Дали зарядът, който ерозира бастиона, наречен комунизъм, се нарича Горбачов или Елцин, е без особено значение, защото фактически неговото име е **загубено сражение срещу свободата и демокрацията**. Важното е, че тътенът на този политически заряд отекна в поробените от комунизма източноевропейски страни. В България този тътен намери своята външна проява на 10 ноември 1989 година, когато управляващата 45 години комунистическа партия беше принудена от фактори, намиращи се извън нея, да изостави формално политическата власт и я предаде на предварително подготвени още в средата на 80-те години за тази цел лица, прикрити зад маската на така наречените дисиденти – иначе мислещи, но не и в ръцете на противници на комунистическия строй. Целта беше ясна. Да не се даде възможност на освободилите се от клещите на комунизма противокомунистически сили да овладеят лостовите на властта и да потърсят отговорност от тези, които в продължение на половин век със сатанинска педантичност и настървение унищожаваша духовно и физически българския народ. Не може да се отрече, че тактиката на комунистите за слизване от политическата сцена бе грижливо подготвена и успя. Успя, не защото народът беше забравил за мъченическия живот по време на комунистическото робство. Не че сънищата му бяха лишени от кошмара на бандитизма на човекоподобните зверове, наричащи се комунисти, а защото от захласа си по придобитата свобода и демокрация той не оцени и не разбра двусмислието на словосъчетанието промяна, преустройство, мирна революция и други грижливо използвани лозунги, използвани за поддържане опиянението на разкрепостения народ.

Тогаваше още тези, които бяха запознати по-отблизо с комунистическите нрави, предупреждаваха: Не се поддавайте лековерно на демократичните венцеепия за свобода на довчерашните си сатрапи! Политическият хазарт изисква това от тях, за да се съхранят. Те ще използват времето като фактор за отдалечаване от събитията, покривайки ги със забрава и в даден момент, използвайки баланса на противоречията, отново ще покажат вълчия си характер, независимо че ще бъде прикрит с лъчезарната усмивка на девица. Те ще ви запееят "Осанна!"¹, след което с ваше благоволение ще ви надянат отново хомота на диктатурата, независимо дали тя ще има икономически или политически характер.

Това предупреждение не бе чуто. То бе отминато в движение, защото предварително подготвени хора бяха овладели властта и пееха приспивните песни: "45 години стигат!" или "Властта е наша с малко, но завинаги". Тези песни наистина приспаха будното съзнание на хората, за да направят малката, единствено правилна крачка, която за момента се изискваше – да отстранят подставените "комдемократи" и да дадат възможност на мислещи за некомунистическото бъдеще на България сили, сменяйки системата да изхвърлят извън борда на властта бившите управници – условия за мирното демократично стопанско и политическо развитие на Родината ни. От тази безотговорна овча кротост се възползваха номенклатурчиците-активисти под прикритието на демокрация и компрометираща демократичните институции. Бентът бе отрищен, свободата бе ориентирана в коловоза на слободията. Пазарната икономика, тласната по пътя на хищническите нагони към невиджано по размери разграбване на националното богатство в областта на промишлеността и селското стопанство. Това доведе до ескалираща престъпност – лична и организирана, до бюрократизъм в управленческите институции, до корупция във всички етажи на властта, неадекватно заплащане на труда, трусове в социалната и етническа сфера **с общия резултат бедност**. След този политически и икономически хаос, сътворен под вещото ръководство на другарите, второто действие не закъсня. Комунистическите агитатори предприеха масирано настъпление сред хората, разочаровани от демокрацията.

Развързката дойде много по-рано от очакваното време. Политическите субекти изпреварващо показаха незнанието и неумението си да се справят с проблемите, съпътстващи общественото развитие в едно демократично общество. Те не разчетоха тактиката на комунистическите апаратчици да възбуждат лидеромански амбиции на политическите лидери един срещу друг. Да настройват политическите сили една срещу друга, да внедряват хора, които вярно и всеотдайно са служили на различни институции в тяхното

